

Arrest

nr. 296 226 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 december 2020.

1.2. Op 22 februari 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 13 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Machalgho in het district Ahmad Aba, gelegen in de provincie Paktia. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging naar de Machalgho middelbare school tot de vijfde klas maar moest van uw oudere broer E. stoppen met school en naar de madrassa van uw dorp gaan om religieuze lessen te volgen. U volgde deze religieuze lessen tot u ongeveer de leeftijd van 12 jaar had. Daarnaast werkte u ook in de bouwsector in uw dorp als er werk was.

Drie à vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan vroeg E., die reeds sinds zijn pubertijd lid was van de taliban, u om zich aan te sluiten bij de taliban en samen de jihad te doen. Toen u doorhad dat hij geen grapje maakte, heeft u nee tegen hem gezegd. U wilde voor het leger gaan werken maar mocht niet van uw broer. Hij zei dat u geen andere keuze had en dat u u mentaal moest voorbereiden op uw vertrek naar de taliban.

Eén week voor uw vertrek uit Afghanistan, toen u onderweg was van uw huis richting het districtscentrum, werd u door vier leden van de taliban vlakbij Tala tegengehouden en gearresteerd. Ze deden u een blinddoek om, bonden uw handen vast en namen u mee naar een kelder. In de kelder sloegen ze u en vroegen ze u waarom u voor de overheid en de ongelovigen wilde werken. Ze zeiden dat u voor hen moest werken en een talib moest worden. Toen ze een hond op u afstuurden die u beet en ze u folterden, had u geen andere keuze en ging u akkoord met hen. Na twee nachten lieten ze u vrij en bent u naar huis gegaan. U vertelde uw ouders alles en ze zeiden dat u de regio moest verlaten want u zou anders vermoord worden door hen. U vertrok op het einde van de winter van het jaar 1398 (omgezet naar de westerse kalender maart 2020) richting Nimroz waar u één maand verbleef. Tijdens uw verblijf in Nimroz belde u twee keer met uw jongere broer R. die u zei dat E. heel boos was en naar u op zoek was.

Na een maand in Nimroz te zijn gebleven, verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 15 oktober 2020 waarna u op 4 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in België indiende.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u een foto van uw taskara, een schoolrapport van de vijfde klas, foto's van de taskara's van uw vader en twee jongere broers R. en M., twee foto's van uw vader samen met uw twee jongere broers en een doktersattest van in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het beweerde profiel van uw oudere broer E. als lid van de taliban. Uw broer zou zich in zijn pubertijd als jonge gast vrijwillig bij de taliban hebben aangesloten. Hij zou in het geheim alleen van het dorp vertrokken zijn om de taliban te vervoegen. U heeft geen weet van andere vrienden of mensen in uw buurt die zich samen met hem aansloten bij de taliban (CGVS, p. 9). Het is hoogst merkwaardig dat uw broer zich helemaal alleen, zonder enige connectie via vrienden of familie in het dorp, zou hebben aangesloten bij de taliban. Sterker nog, er werkten zelfs twee van jullie familieleden langs vaderszijde in jullie dorp voor de lokale politie en het nationale leger (CGVS, p. 13). Dat uw broer zich dan als puber alleen zou hebben aangesloten bij de taliban terwijl er familieleden in

eigen dorp voor de overheid werkzaam waren, is merkwaardig. Voorts waren jullie gedurende jaren niet eens op de hoogte van het feit dat uw broer bij de taliban zat, maar zei hij tegen jullie dat hij in de bouwsector werkte met vrienden. Op de vraag of hij dan ook met vrienden uit het dorp vertrok naar het werk antwoordt u echter van niet. Hij zou alleen vertrokken zijn uit het dorp en hij bleef soms twee à drie maanden weg of kwam zelfs voor een jaar niet meer naar huis (CGVS, p. 9). Dat uw broer reeds zoveel jaren bij de taliban zou gezeten hebben terwijl jullie hier geen weet van hadden en dachten dat hij ergens in de bouwsector werkte, is eigenaardig. Waar ergens hij dan in de bouwsector zou werken, wisten jullie niet en jullie durfden hem dit ook niet vragen. Het zou pas drie à vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan geweest zijn dat jullie daadwerkelijk op de hoogte kwamen van zijn activiteiten voor de taliban. Daarvoor zou hij nooit eerder iets hebben losgelaten over de taliban (CGVS, p. 10). Dat uw broer u bovendien pas drie à vier maanden voor uw vertrek, toen u reeds de leeftijd van circa 26 jaar had, zou hebben aangesproken over de jihad terwijl hij reeds sinds zijn pubertijd lid zou zijn geweest van de taliban en geregeld voor een aantal dagen tot een week naar huis zou zijn gekomen, komt hoegenaamd niet geloofwaardig over.

Uw bewering dat de taliban u zou dwingen om zich bij hen aan te sluiten strookt ook niet met de informatie die het CGVS heeft over rekrutering door de taliban. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport **EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups** van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Uit deze informatie blijkt verder dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities enz. en dat dwang eerder een uitzondering vormt. De taliban hebben immers geen moeite om vrijwilligers aan te trekken en gaan zelden of nooit over tot het gebruik van dwang. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden en op tijden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Dat uw broer E. dan ook pas een paar maanden voor uw vertrek zou geprobeerd hebben u te rekruteren en vervolgens u met dwang zou laten ontvoeren en zelfs met de dood bedreigde, dan dan ook niet overtuigen.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban evenmin geloofwaardig zijn. U werd onderweg met de auto naar het districtscentrum door de taliban gestopt en meegenomen. Wanneer u gevraagd wordt wat u in het centrum ging doen, blijft u heel vaag. Zo verklaarde u gewoon alleen op uitstap te gaan, niet naar het districtshuis maar in de buurt van het centrum. Op de vraag wat u daar dan precies ging doen, antwoordt u dat u daar niets speciaals ging doen. U zou zich verveeld hebben thuis en even naar buiten gegaan zijn (CGVS, p. 16). Hoewel u eerst stelt niet te weten naar welke plaats of dorp ze u brachten daar uw ogen waren afgedekt met een blinddoek, geeft u later toch te kennen dat de auto richting Gerak dorp reed. Dit dorp zou vlakbij een berg gelegen zijn, aan de linkerkant van uw dorp maar hoger gelegen. Gevraagd hoe u kon weten dat jullie naar die richting aan het rijden waren aangezien u een blinddoek op had, corrigeert u zichzelf en geeft u aan dat u denkt dat ze bij het begin richting die kant gingen, of ze dan een andere weg genomen hadden of niet weet u niet (CGVS, p 16-17). Ze zouden u naar een kelder gebracht hebben waar ze u sloegen en vroegen waarom u voor de overheid wilde werken en niet voor hen. Uw broer zou hen op de hoogte gebracht hebben van uw wens om voor de overheid te werken. Uw verklaring dat uw broer te beschaamd zou geweest zijn om u thuis zelf op te halen en daarom uw ontvoering door vier talibanleden geregeld zou hebben, kan niet overtuigen (CGVS, p. 17). Jullie zouden immers op dat moment al op de hoogte geweest zijn van zijn lidmaatschap bij de taliban en hij had reeds te kennen gegeven dat u zich ook bij hen diende aan te sluiten, met verzet van uw ouders en uzelf tot gevolg. Bovendien zou hij zich die laatste periode, toen jullie wisten dat hij een talib was, al niet meer goed gedragen hebben t.o.v. uw familie (CGVS, p. 14-15).

Volgens uw beweringen stuurden ze tijdens uw gevangenschap een hond op u af die u verwondde waarna u uiteindelijk akkoord ging om met hen samen te werken. Na twee nachten opgesloten gezeten te hebben, zou u dan vrijgelaten zijn met de boodschap dat ze u zouden komen halen. Wanneer ze u zouden komen halen, hebben ze echter niet gezegd, enkel dat als u zou weigeren u vermoord zou worden. U zou vervolgens naar huis zijn gekeerd en het hele verhaal aan uw ouders verteld hebben (CGVS, p. 19-20). Het is veeleer eigenaardig dat de taliban u zou vrijlaten nadat ze de moeite gedaan hadden om u, op bevel van uw broer, te ontvoeren.

Te meer u reeds meermaals geweigerd had zich bij hen te vervoegen en ook uw ouders gekant waren tegen de taliban (CGVS, p. 14-15). Dat ze u dan zomaar zouden vrijlaten, wetende dat u zou kunnen vluchten, is dan ook volslagen ongerijmd.

Op de vraag wat ze precies wilden dat u zou doen voor de taliban, antwoordt u dat u eerst een opleiding zou volgen waarna u zou meedoen aan de jihad en zou meevechten in de oorlog, soldaten vermoorden en berrmbommen plaatsen (CGVS, p. 17). Wanneer u expliciet gevraagd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud of u behalve meevechten nog iets anders zou moeten doen, antwoordt u echter van niet. Aanvankelijk beweerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans dat u hen moest vervoegen om informatie aan hen te geven en u daarvoor betaald zou worden (Vragenlijst CGVS). Over meevechten rept u met geen woord bij DVZ. Gevraagd of u dan geen informatie moest doorgeven aan de taliban zoals u eerder bij DVZ stelde, verklaarde u ineens dat u ook informatie over soldaten zou moeten doorgeven aan collega's als u deze ergens zou zien, maar dat u vooral berrmbommen zou moeten plaatsen en vechten tegen de overheidstroepen (CGVS, p. 17-18).

Verder heeft u geen weet van jongens die in het verleden in uw dorp reeds werden meegenomen door de taliban om hen te vervoegen (CGVS, p. 17). Dat u de eerste persoon in uw dorp zou zijn die gedwongen werd deel te nemen aan hun activiteiten is dan ook allesbehalve geloofwaardig.

Tot slot gaf u aan dat uw twee jongere broers R. en M., respectievelijk ongeveer 22 jaar en 20 jaar, 'recentelijk' ook zouden worden lastiggevallen door uw oudere broer om zich te vervoegen bij de taliban. Ze zouden gevraagd worden om dezelfde job uit te oefenen als uw oudere broer. Wat er precies met hen gebeurt weet u echter niet, tot op heden zouden ze nog niet zijn meegenomen door de taliban (CGVS, p. 12 en 21). De taliban zou hen, zelfs na de machtsovername, ook niet bedreigd hebben (CGVS, p. 21). Dat enkel u, en niet uw twee andere broers die momenteel meerderjarig zijn en een geschikte leeftijd hebben om lid te worden van de taliban, geviseerd zou geweest zijn om u bij de taliban aan te sluiten, is dan ook niet logisch.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw schoolrapport, dat slechts een indicatie is van uw opleiding. Er dient tevens opgemerkt te worden dat u volgens uw taskara 21 jaar was in 2010, wat neerkomt op een leeftijd van 33 jaar ten tijde van het persoonlijk onderhoud in februari 2022. U verklaarde echter dat u 28 jaar oud was en dat u volgens uw taskara iets ouder bent, maar dat uw exacte leeftijd niet gekend is (CGVS, p. 4). De taskara's van uw vader en uw broers R. en M. alsook de twee foto's van hen hebben daarnaast geen relevantie met betrekking tot de door u ingeroepen asielmotieven.

U legt tevens een medisch attest inzake uw medische zorgen neer die u in België verstrekt zouden zijn naar aanleiding van uw verwondingen door een hond tijdens uw ontvoering door de taliban. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Er ligt met andere woorden geen enkel bewijs voor van een oorzakelijk verband tussen de vastgestelde verwonding en of littekens en de voorgehouden feiten. Bovendien stoken er bepaalde verklaringen op dit attest niet met wat u voor de DVZ en het CGVS verklaard heeft: zo stelde u de zaken voor dat u ontvoerd werd en dat u tijdens die ontvoering werd bepraat maar u niet akkoord ging, vervolgens werd de hond op u losgelaten die u begon te bijten en dan ging u akkoord om samen te werken. Hierna kon u naar huis gaan (CGVS, p. 15 en Vragenlijst, p. 1-2, 14 januari 2021). Op het attest staat geschreven dat u die hondenbeet opliep toen u probeerde te vluchten. Dit is niet hetzelfde en er blijkt uit het attest dat voor deze gesuggereerde oorzaak van de opgelopen kwetsuren de dokter zich louter en alleen baseert op uw verklaringen en niet op een objectieve (medische) bron van informatie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geconcludeerd worden dat u geen gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen.

Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun check-points en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; de artikelen 48 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet; de motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht, het *“algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”*.

Aangaande de toekenning van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker vervolging te vrezen door de taliban wegens het behoren tot de sociale groep van de jonge mannen in Afghanistan (vrees voor rekrutering) en het behoren tot de sociale groep van verwesterde jonge Afghanen en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging.

Met betrekking tot de vrees voor rekrutering betoogt verzoeker dat de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker wordt besloten niet draagkrachtig zijn en dat hij een oprechte inspanning heeft gedaan om zijn asiolverzoek aannemelijk te maken en dat daarom ofwel verder onderzoek noodzakelijk is ofwel hem het voordeel van de twijfel moet toegekend worden.

Aangaande het profiel van verzoekers broer argumenteert verzoeker dat hij niemand anders kent die zich vrijwillig bij de taliban heeft aangesloten en dat dit het niet onaannemelijk maakt dat zijn broer zich bij de taliban heeft aangesloten. Hij verklaarde dat zijn familieleden die voor de regering werken kinderen zijn van de neef van zijn vader (notities PO, p. 13), waardoor zij deel uitmaken van zijn uitgebreide familie en zij dus geen duidelijke reden hadden om op de hoogte te zijn van de verborgen activiteiten van verzoekers broer. Het feit dat hij in de bouwsector gaat werken is een geloofwaardige reden een afwezigheid van meerder maanden te rechtvaardigen, stelt verzoeker. Bouwvakkers hebben geen vaste arbeidsplaats en het is zeer geloofwaardig dat verzoeker niet naar de arbeidsplaats van zijn broer heeft gevraagd of dat hij dit enkel aan zijn ouders heeft verteld en telkens een andere arbeidsplaats heeft verzonnen. Hij stelt dat er veel redenen kunnen zijn waarom verzoekers broer pas op 26-jarige leeftijd over de jihad heeft verteld waaronder het feit dat hem niets werd gevraagd, de ontwikkeling van het conflict in de regio, de ontwikkeling van het ledental van de taliban, de rol van verzoekers broer binnen de taliban enz.. Verzoeker meent dat het profiel van verzoekers broer niet onaannemelijk en als vaststaand moet worden beschouwd, althans met toepassing van het voordeel van de twijfel.

Aangaande verzoekers rekrutering door de taliban citeert verzoeker beschikbare landeninformatie inzake gedwongen rekrutering door de taliban (Landinfo, *“The Report – Afghanistan: Recruitment to the Taliban”*, 29 juni 2017 (internetlink); EASO, *“Country of Origin Information Report – Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment”*, 10 juli 2012 (internetlink), EASO, *“Country Guidance: Afghanistan”*, 2018 (internetlink) en Byline Times, *“The Taliban Protection Racket”*, 10 January 2022 (internetlink) en stelt dat deze de verklaringen van verzoeker bevestigen. Hij meent dat zijn relaas als voldoende bewezen moet worden beschouwd.

Aangaande verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban argumenteert verzoeker vooreerst dat *“In de eerste plaats is het loutere feit dat verzoeker zich naar het districtcentrum heeft begeven omdat hij zich verveeelde, niet van dien aard dat zijn relaas daardoor in diskrediet wordt gebracht. Het CGVS kon deze opmerkingen niet als “vaag” bestempelen, aangezien het geen verdere vragen over dit onderwerp*

kreeg voorgelegd. In de tweede plaats brengt het feit dat verzoeker zonder zekerheid aannam dat hij naar het dorp Gerak was gebracht, zijn relaas evenmin in diskrediet. Zoals hij verklaarde, was verzoeker geblinddoekt en probeerde hij aan de hand van de bewegingen van de auto te raden waarheen hij werd gebracht, zonder echter zeker te zijn van de precieze richting. Dit is volkomen geloofwaardig. In de derde plaats is het volkomen geloofwaardig dat verzoekers broer niet zelf naar het huis is gegaan om zijn broer op te halen. Daarvoor kunnen verschillende redenen zijn : het feit dat de broer van verzoeker dit zelf niet wilde doen; het feit dat hij er bezwaar tegen had dat zijn broer fysiek werd bedreigd; het feit dat de andere Taliban hem dit niet toevertrouwden; het feit dat het voor verzoeker gemakkelijker zou zijn geweest om zich tegen zijn broer te verzetten, of om weg te lopen, wetende dat deze hem geen kwaad zou doen, enz. Dit element is evenmin van dien aard dat de verklaringen van verzoekster in diskrediet worden gebracht. De verwerende partij verzaakt haar zorgplicht. Dit argument is niet van dien aard dat het verzoekers relaas in twijfel trekt.” Voorts wijst verzoeker erop dat het duidelijk is dat de taliban verzoeker niet voor onbepaalde tijd gevangen hadden kunnen houden temer daar hij uiteindelijk zijn toestemming had gegeven en zij gedwongen zouden geweest zijn hem op een bepaald moment vrij te laten, wetende dat verzoeker wist dat hij zijn leven in gevaar zou brengen indien hij zou vluchten. Met betrekking tot de vraag wat de taliban precies wilden dat verzoeker voor hen zou doen, herhaalt verzoeker zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover en argumenteert dat, hoewel hij niet heeft gespecificeerd dat hij hun informatie zou moeten geven, dit is wat hij bedoelde met werk en hij heeft dit verklaard zonder aarzelen toen de dossierbehandelaar hem herinnerde aan wat hij de DVZ had verteld. Verzoeker stelt dat hij niet wist dat hij een dergelijke mate van nauwkeurigheid en consistentie in zijn verklaringen werd verwacht en dat de maatstaf van verwerende partij te hoog is en deze grief moet worden afgewezen. Verder wijst verzoeker erop dat hij niet verklaarde dat hij de eerste was die in zijn dorp werd aangeworven, maar veeleer dat hij niet wist dat dit andere mensen was overkomen, wat twee verschillende dingen zijn. Het feit dat het anderen is overkomen zonder dat verzoeker dit wist is geloofwaardig en het feit dat verzoeker de eerste was in zijn dorp is ook geloofwaardig aangezien zijn broer zich reeds bij de taliban had aangesloten, wat verzoeker een doelwit bij uitstek maakte. Wat betreft het feit dat enkel verzoeker en niet zijn twee andere broers die momenteel meerderjarig zijn en een geschikte leeftijd hebben om lid te worden van de taliban, geïnviteerd zou geweest zijn om zich aan te sluiten bij de taliban, stelt verzoeker dat uit het artikel van Byline Times blijkt dat de taliban altijd beginnen met jongeren uit te nodigen zich bij hen aan te sluiten zonder geweld te gebruiken en dat enkel bij een weigering de taliban geweld gebruiken. Hij wijst erop dat *in casu* verwerende partij niet gevraagd heeft wat de reactie van zijn twee broers was op het voorstel van de taliban, dat het mogelijk is dat zij sinds het persoonlijk onderhoud problemen hebben ondervonden of in de toekomst zullen ondervinden dat het argument dat zijn broers nog geen problemen hebben ondervonden dus irrelevant is.

Met betrekking tot verzoekers leeftijd argumenteert hij dat hij inderdaad niet zeker is van zijn exacte leeftijd en dat dit het geval is voor veel Afghanen volgens objectieve informatie en dat door hiermee geen rekening te houden, verwerende partij is tekortgeschoten aan zijn zorgplicht.

Aangaande het medisch attest stelt verzoeker dat enerzijds de in het attest beschreven letsels verenigbaar zijn met de door verzoeker beschreven mishandeling en dat anderzijds het EHRM consequent heeft geoordeeld dat medische attesten die ter staving van een asielaanvraag worden overgelegd streng moeten worden onderzocht door de asielautoriteiten (*R.C. tegen Zweden*, 9 maart 2010 en *M.O. tegen Frankrijk*, 18 april 2013). Hij stelt dat de redenering van verwerende partij inzake het medisch attest stereotiep is en dat het feit dat de *“in het medisch attest vermelde feiten enigszins afwaken van de door verzoeker vertelde feiten, kon aan deze vaststelling niet afdoen, aangezien het zeer geloofwaardig was dat de arts en verzoeker elkaar niet op alle punten hadden begrepen”* en dat in casu het medisch attest voldoende “welsprekend” is om te bevestigen wat verzoeker heeft gezegd? Hij besluit dat aangezien geen enkel argument in de bestreden beslissing het relaas van verzoeker kan weerleggen, deze vrees als voldoende bewezen moet worden geacht en dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend op basis van de poging tot rekrutering.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees in verband met verwestering. Verzoeker vreest als verwesterd beschouwd kunnen worden omdat hij al sinds december 2020 in België verblijft en Afghanistan in de winter van 2018 heeft verlaten. Hij wijst op de waardevolle inzichten die het Nansen-verslag van oktober 2021 in dit verband kunnen bieden en op het feit dat vervolging in de zin van de VN-Vluchtelingenconventie toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien: *“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”*.

Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de daden van vervolging die hij wegens zijn verwestering zou ondergaan. Hij betoogt: *“Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) Vw.). Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is. Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 48/3, §2, a) Vw.). Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Het EASO-rapport “Afghan nationals perceived as ‘Westernised” [van 2 september 2020] verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaans experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat: (...).”* Verzoeker vervolgt door te stellen dat verschillende rapporten wijzen op een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van verwestering. De rapporten die verzoeker aanhaalt in dit kader zijn: het Danish Refugee Council rapport: *“Tilbagevendende til Afghanistan”* van oktober 2017 (internetlink), het EASO rapport: *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised”* van 2 september 2020 (internetlink), Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen van 2019 (internetlink), Refugee Support Network rapport: *“After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”* van april 2016 (internetlink), het Asyls rapport: *“Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”* van augustus 2017 (internetlink), N. MAJIDI, *“Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home”* van 16 november 2016 (internetlink), het UN Security Council rapport *“Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan”* van 5 oktober 2016 (internetlink), C. GLADWELL, *“No longer a child: from the UK to Afghanistan”*, Forced Migration Review 2013, (62) 63.

Voorts betoogt verzoeker dat de daden van geweld ook vanuit de gemeenschap kunnen komen. Dit staaft hij door voorbeelden uit eerder aangehaalde rapporten, het Mixed Migration Center rapport: *“Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees”* van januari 2019 (internetlink) en het EASO COI rapport: *“Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”* van December 2017 (internetlink). Voorts gaat verzoeker in op de gronden van vervolging. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over deze vervolgingsgronden en argumenteert als volgt: *“Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, § 5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.”* Hierbij verwijst verzoeker naar eerder aangehaalde rapporten, het Save the Children rapport: *“From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”* van 2018 en B. ROGGIO, *“Taliban denounces ‘deviant beliefs,’ including ‘satanic western and disbelieving ideologies’”* van 10 juni 2020. Verzoeker haalt in dit kader ook meerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan en bespreekt deze. Verzoeker stelt ook dat verwestering een gegeven is dat per definitie voorkomt na het vertrek en dus is een toekomstgerichte en enigszins speculatieve beoordeling vereist. Met betrekking tot het behoren tot een bepaalde sociale groep, betoogt verzoeker als volgt: *“Ten tweede is de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).”* Daarbij geeft hij een theoretische uiteenzetting van wat een sociale groep in de vluchtelingenrechtelijke zin is en betoogt hij dat verwesterde Afghanen en Afghanen die gepercipieerd worden als verwesterd zulke groep vormen. Dit staaft hij aan de hand van het eerder aangehaalde rapport Asyls Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021 van 23 september 2021 (internetlink). Verder betoogt hij dat het behoren tot de sociale groep van verwesterden kan leiden tot vervolging binnen de Afghaanse gemeenschap. Hiervoor put hij uit L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *“What happens postdeportation? The experience of deported Afghans”*, Migration Studies 2013, (1) 11, L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *“Deportation Stigma and Re-migration”*, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652, het Nansen rapport, *“Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw”* van 2020 (internetlink), E. BOWERMAN, *“Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans”*, Forced Migration Review, 2017, (78) 79. Verzoeker gaat verder door te stellen: *“Doordat jonge ‘verwesterde’ Afghanen bij terugkeer worden gezien als ‘besmet’ en als een mislukking,*

lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen", zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden."

Hierbij citeert hij uit het Refugee Law Initiative rapport: *"The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan"* (internetlink), de EASO *"Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note"* van December 2020 (internetlink) en het EASO Country of Origin Information Report, van januari 2022 (internetlink).

Vervolgens citeert verzoeker een passage uit het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt: *"Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden. Verzoeker - die in Europa sinds twee jaar leeft - is duidelijk "verwesterd". Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afgaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ». Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores. Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden. De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Een jonge 'verwesterde' Afgaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw."*

Vervolgens gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hij citeert eerst artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en het arrest *Diakité* van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Vervolgens lijst hij de verslagen op waar verwerende partij zich op heeft gebaseerd en stelt dat deze slechts gedeeltelijk of verkeerd zijn gelezen. Hij wijst erop dat de nationaliteit en de regio van herkomst van verzoeker niet wordt in twijfel getrokken door het CGVS en stelt dat hij vreest terug te keren naar Afghanistan omwille van de veiligheidssituatie. Hij citeert uit het EUAA rapport *"Afghanistan security situation: country of origin information report"* van januari 2022; de positie van het UNHCR inzake de beschermingsnoden van personen die Afghanistan ontvluchten van februari 2022 en rechtspraak van de Raad en poneert dat het gelet op deze ontwikkelingen voorbarig lijkt te denken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is en dat er onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie voorhanden is om dit te kunnen stellen. Verzoeker nodigt daarom verwerende partij uit om zijn standpunt te heroverwegen of een Fact-Finding Mission naar Afghanistan te ondernemen waarvoor hij ook verwijst naar de richtlijnen van het European Country of Origin Sponsorship van november 2010.

Aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Paktya citeert verzoeker uit het EASO verslag van september 2021, wijst op het belang van interne ontheemding volgens de rechtspraak van het EHRM bij het beoordelen van de veiligheidssituatie en meent dat een terugkeer voor verzoeker naar het district Ahmad Aba in de provincie Paktya niet mogelijk is .

Tenslotte gaat verzoeker in op de socio-economische situatie. Hij betoogt: *"Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietig. Veel mensen ontheemd zijn. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekennd economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precarie economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden."* Hierbij haalt verzoeker persartikels aan van La Libre en VRT nws. Vervolgens stelt hij dat de verergering van de toestand in Afghanistan te wijten is aan de Taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar het EASO rapport *"Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report"* van januari 2022 (internetlink),

persartikelen van La Libre, RTBF, France TV info, persberichten van UNHCR en de VN en het UK Home Office rapport, “Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban” van februari 2022. Verder verwijst verzoeker naar een passage uit de Nansen note: “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers” van 23 juni 2022 (internetlink) waar gesteld wordt dat het CGVS niet genoeg onderzoek heeft gevoerd naar de socio-economische situatie in Afghanistan. Ook wijst verzoeker erop dat indien verzoeker op grond van het voorgaande niet valt onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, de nodige maatregelen genomen moeten worden om een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden.

Verzoeker vraagt de Raad dan ook in hoofddorde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling.

In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde, vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift alsook een inventaris van de in het verzoekschrift geciteerde bronnen.

3. Aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 25 september 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende

gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.2. Verzoeker legt bij de indiening van het beschermingsverzoek onder meer een kopie van zijn taskara en een vertaling van dit document naar het Engels neer (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Machalgo, in het district Ahmad Aba in de provincie Paktya. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker verklaarde 28 jaar oud te zijn en volgens zijn taskara iets ouder maar dat hij zijn echte leeftijd niet kent, terwijl uit zijn taskara blijkt dat hij 21 jaar oud was in 2010 en dus 33 jaar oud was op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud in februari 2022. De Raad stelt met verzoeker vast dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat vele Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen bij gebrek aan of omwille van gebrekkige registratie en dat de leeftijd vaak wordt geschat op basis van fysieke kenmerken van de persoon (zie onder meer Norway, Landinfo, “Report Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents”, 22 May 2019, p. 9-20, geciteerd in CGVS, COI Focus, “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021). Evenwel blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat aan de vaststellingen met betrekking tot verzoekers leeftijd geen conclusies worden verbonden inzake de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Dat verwerende partij hiermee geen rekening zou hebben gehouden, zoals verzoeker in het verzoekschrift betoogt, kan dus niet worden bijgetreden en bijgevolg kan hieruit evenmin een gebrek aan zorgvuldigheid blijken.

Verzoeker legt verder nog een kopie van zijn schoolrapport van de vijfde klas voor, foto's van de taskara's van zijn vader en broers en foto's van zijn vader en broers (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2, 3 en 4). Het schoolrapport toont aan dat verzoeker minstens tot de vijfde klas onderwijs heeft genoten, wat overeenstemt met zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekers opleidingsniveau in Afghanistan houdt evenwel geen verband met de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De door verzoeker neergelegde foto's van zijn vader en broers en de kopieën van hun taskaras tonen hoogstens de identiteit van deze personen aan, maar hieruit kan verder niets worden afgeleid wat betreft de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten noch met betrekking tot hun activiteiten in Afghanistan.

Het summiere medisch attest van dr. M.V. van 6 januari 2021 beschrijft een aantal littekens op het lichaam van verzoeker en dat er sprake is van “stress psychologique avec insomnie” en dat er sprake is van een psychologisch lijden, en verwijst naar verzoekers verklaringen dat deze het gevolg zijn van een hondebeet “dans le cadre d'une attaque par des talibans alors qu'il tentait de fuir” (vrije vertaling: “in het kader van een aanval door de taliban toen hij probeerde te vluchten”). Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing en als dusdanig niet betwist door verzoeker, verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij werd ontvoerd, dat men hem probeerde te overtuigen om mee te werken maar dit initieel weigerde en dat daarna een hond op hem werd losgelaten en dat pas toen hij akkoord ging om mee te werken, naar huis kon gaan (notities PO, p. 15, 19). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij melding maakte van een ontsnappingspoging zodat in elk geval kan worden vastgesteld dat verzoekers

verklaringen zoals weergegeven in het medisch attest over de omstandigheden waarin de letsels zouden zijn toegebracht, niet stroken met wat hij hierover verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud. Voorts spreekt de attesterende arts zich in het medisch attest niet uit over de oorzaak van de vastgestelde littekens, maar worden enkel verzoekers verklaringen hierover weergegeven en kan hier verder ook niet worden uit afgeleid dat een onderzoek werd gedaan naar de mate waarin de locatie en aard van de littekens op verzoekers lichaam overeen zouden kunnen stemmen met de door verzoeker verklaarde oorzaak ervan. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen het feit dat het zeer geloofwaardig is dat de arts en verzoeker elkaar niet op alle punten hadden begrepen om het verschil met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud te rechtvaardigen, stelt de Raad vast dat uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud melding maakte van een communicatieprobleem met de arts, zodat verzoekers verweer op dit punt neerkomt om een *a posteriori* verklaring, die verder ook niet gestaafd wordt aan de hand van latere attesten of verklaringen door deze arts. Verzoeker toont in elk geval met zijn algemeen betoog niet aan dat het door verzoeker neergelegde attest als dusdanig volstaat om zijn verklaringen over de oorzaak van en omstandigheden waarin hij de vastgestelde littekens zou hebben opgelopen, aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, tot de vaststelling dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban die de directe aanleiding zouden geweest zijn voor zijn vertrek uit zijn dorp in maart 2020, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Zo stelt de Raad vooreerst vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker het profiel van zijn broer E. als, op dat ogenblik reeds jarenlang, lid van de taliban niet aannemelijk maakt.

Op basis van de beschikbare landeninformatie ter kennis gebracht door beide partijen kan het volgende worden vastgesteld met betrekking tot de rekruteringsstrategieën en praktijken door de taliban voor de machtsovername:

De taliban rekruteerden meestal werkloze mannen van Pashtun origine uit rurale gebieden in de madrassa's en er was meestal geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 62). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden ook een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen (EASO, p. 22). Andere experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging en hen te steunen. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt zijn als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Verder leest de Raad in de beschikbare landeninformatie dat hoewel de taliban officieel gekant waren tegen het rekruteren van kinderen, verschillende rapporten de rekrutering van kinderen van 10 tot 17 jaar hebben gedocumenteerd waarbij deze niet altijd werden ingezet voor de gewapende strijd maar wel om logistieke taken te vervullen voor de taliban strijders (EASO, *Recruitment by Armed Groups*, p. 39-44). Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook

dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood.

Verzoeker verklaarde over zijn broer dat hij *“als jonge gast voor de taliban begon te werken”* en dat hij dat op vrijwillige basis heeft gedaan en dat hij *“in die periode was hij de enige van mijn gezin of buurt die voor de taliban begon”* en dat hij hiervan pas op de hoogte kwam *“toen hij mij vroeg bij de groepering aan te sluiten”* (notities PO, p. 9). Verzoeker verklaarde evenwel ook dat zonen van de neef van zijn vader bij de lokale politie en het nationale leger waren en dat de neef van zijn vader eveneens in het dorp van verzoeker woonde (notities PO, p. 13), maar dat hij na de machtsvername uit Afghanistan is gevlucht. Uit de door verzoeker geschetste familiale context blijkt dus dat niemand anders in de buurt of zijn familie bij de taliban was en dat twee neven van hem, afkomstig uit hetzelfde dorp als verzoeker voor de overheid werkten. Verzoekers verklaring dat zijn broer vrijwillig bij de taliban ging is op zich niet strijdig met de landeninformatie aangezien hierboven reeds is gebleken dat de taliban meestal genoeg vrijwilligers had, maar uit verzoekers beschrijving blijkt dat er geen andere familieleden aanhangers waren van de taliban en verder geeft hij ook geen enkele verdere duiding bij de manier waarop of omstandigheden waarin zijn broer aansluiting zou hebben gevonden bij de taliban. De loutere verwijzing naar het gegeven dat verzoekers broer zei dat hij in de bouwsector werkte en soms maanden tot een jaar wegbleef en verzoekers verklaring dat zij al die jaren niet zouden geweten hebben dat hij bij de taliban was, wordt in de bestreden beslissing niet ten onrechte als eigenaardig en merkwaardig omschreven. Dit is des te meer het geval nu verzoeker verklaarde dat zijn broer als sinds zijn puberteit en dus op jonge leeftijd bij de taliban zou geweest zijn en meerdere maanden tot een jaar wegbleef onder het mom dat hij in de bouwsector werkte. Dat zijn familie zonder meer genomen zou hebben met de uitleg dat hij in de bouwsector werkte om zijn lange afwezigheden te verklaren, is, gelet op zijn jonge leeftijd toen, weinig aannemelijk.

Dit is eveneens het geval voor verzoeker verklaring dat zijn broer verzoeker van zijn betrokkenheid bij de taliban pas op de hoogte bracht drie of vier maanden voor zijn vertrek op het ogenblik dat verzoeker al 28 jaar oud was. Verzoekers betoog dat zijn familieleden die voor de regering werkten verre familieleden waren en dus niet noodzakelijk op de hoogte van de verborgen activiteiten van verzoekers broer, dat het geloofwaardig is dat hij in de bouwsector ging werken en dus meerdere maanden afwezig was en er veel redenen kunnen zijn waarom hij verzoeker zo laat inlichtte, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn familieleden bij de overheid afkomstig waren van hetzelfde dorp en er verder ook niemand anders uit de buurt of zijn familie bij de taliban was gegaan zodat ook verzoekers broer blijkbaar niet opgegroeid was in een omgeving die hem vatbaar zou maken voor of in contact zou brengen met de taliban en zijn familie integendeel banden had met de overheid. Het bijgevolg niet zonder grond of onredelijk dat verwerende partij vraagtekens plaatst bij verzoekers verklaringen over de betrokkenheid van zijn broer bij de taliban en besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over het profiel van zijn broer als lid van de taliban.

Verzoeker verklaart dat de (gewelddadige en gedwongen) poging tot rekrutering door de taliban waarvan hijzelf het slachtoffer zou zijn geweest zou onder meer een gevolg zou zijn geweest van het feit dat zijn broer de taliban op de hoogte zou hebben gebracht van verzoekers wens om voor de overheid te werken en zijn weigering om in te gaan op het verzoek van zijn broer om zich aan te sluiten bij de taliban. De vaststelling dat het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn broer als lid van de taliban niet geloofwaardig is, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde poging door de taliban om hemzelf in te lijven in zoverre dit door verzoeker wordt verbonden met het feit dat zijn broer lid zou geweest zijn van de taliban.

De Raad stelt voorts na lezing van verzoekers verklaringen over de concrete vervolgingsfeiten kort voor zijn vertrek en die de concrete aanleiding zouden geweest zijn voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, in het licht van de hierboven besproken landeninformatie, dat hieraan als dusdanig evenmin geloof kan worden gehecht.

Zo is hierboven reeds gebleken dat hoewel gedwongen rekrutering door de taliban in bepaalde omstandigheden voorkwam, dit wel zeer uitzonderlijk bleef en dat er meestal geen gebrek was aan vrijwilligers om de taliban te vervoegen. De door verzoeker geciteerde passages uit de UNHCR *Guidelines* van 2018 en het Landinfo rapport van 2017 liggen in dezelfde lijn als de hierboven en eveneens in het verzoekschrift geciteerde landenrapporten en bevestigen het uitzonderlijke karakter van gedwongen rekrutering maar ook de ernstige gevolgen indien er niet aan werd voldaan. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting de passage in de UNHCR *Guidelines* benadrukt dat gedwongen rekrutering bijvoorbeeld in Paktya, verzoekers regio van herkomst, voorkwam in 2014, ontkracht deze vaststelling op zichzelf niet

de bovenstaande analyse dat dit eerder uitzonderlijk voorkwam en afhing van de specifieke omstandigheden. Verzoeker toont met dit algemeen betoog in elk geval niet aan dat de omstandigheden in zijn dorp en regio begin 2020 dusdanig waren dat de taliban er regelmatig overging tot gedwongen rekrutering.

Verder zijn verzoekers verklaringen over de omstandigheden van zijn ontvoering en vrijlating en plaats waar hij zou zijn vastgehouden weinig aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban evenmin geloofwaardig zijn. U werd onderweg met de auto naar het districtscentrum door de taliban gestopt en meegenomen. Wanneer u gevraagd wordt wat u in het centrum ging doen, blijft u heel vaag. Zo verklaarde u gewoon alleen op uitstap te gaan, niet naar het districtshuis maar in de buurt van het centrum. Op de vraag wat u daar dan precies ging doen, antwoordt u dat u daar niets speciaals ging doen. U zou zich verveeld hebben thuis en even naar buiten gegaan zijn (CGVS, p. 16). Hoewel u eerst stelt niet te weten naar welke plaats of dorp ze u brachten daar uw ogen waren afgedekt met een blinddoek, geeft u later toch te kennen dat de auto richting Gerak dorp reed. Dit dorp zou vlakbij een berg gelegen zijn, aan de linkerkant van uw dorp maar hoger gelegen. Gevraagd hoe u kon weten dat jullie naar die richting aan het rijden waren aangezien u een blinddoek op had, corrigeert u zichzelf en geeft u aan dat u denkt dat ze bij het begin richting die kant gingen, of ze dan een andere weg genomen hadden of niet weet u niet (CGVS, p. 16-17). Ze zouden u naar een kelder gebracht hebben waar ze u sloegen en vroegen waarom u voor de overheid wilde werken en niet voor hen. Uw broer zou hen op de hoogte gebracht hebben van uw wens om voor de overheid te werken. Uw verklaring dat uw broer te beschaamd zou geweest zijn om u thuis zelf op te halen en daarom uw ontvoering door vier talibanleden geregeld zou hebben, kan niet overtuigen (CGVS, p. 17). Jullie zouden immers op dat moment al op de hoogte geweest zijn van zijn lidmaatschap bij de taliban en hij had reeds te kennen gegeven dat u zich ook bij hen diende aan te sluiten, met verzet van uw ouders en uzelf tot gevolg. Bovendien zou hij zich die laatste periode, toen jullie wisten dat hij een talib was, al niet meer goed gedragen hebben t.o.v. uw familie (CGVS, p. 14-15). Volgens uw beweringen stuurden ze tijdens uw gevangenschap een hond op u af die u verwondde waarna u uiteindelijk akkoord ging om met hen samen te werken.*

Na twee nachten opgesloten gezeten te hebben, zou u dan vrijgelaten zijn met de boodschap dat ze u zouden komen halen. Wanneer ze u zouden komen halen, hebben ze echter niet gezegd, enkel dat als u zou weigeren u vermoord zou worden. U zou vervolgens naar huis zijn gekeerd en het hele verhaal aan uw ouders verteld hebben (CGVS, p. 19-20). Het is veeleer eigenaardig dat de taliban u zou vrijlaten nadat ze de moeite gedaan hadden om u, op bevel van uw broer, te ontvoeren. Te meer u reeds meermaals geweigerd had zich bij hen te vervoegen en ook uw ouders gekant waren tegen de taliban (CGVS, p. 14-15). Dat ze u dan zomaar zouden vrijlaten, wetende dat u zou kunnen vluchten, is dan ook volslagen ongerijmd.” De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in wat hij hierover verklaarde, niet weet te weerleggen. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker zich naar het districtscentrum begaf omdat hij zich verveelde, zoals hij beweert, doet verzoekers argument dat hij geblinddoekt was en probeerde te raden waarheen hij werd gebracht zonder hier zeker van te zijn geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat verzoeker initieel verklaarde niet te weten waarnaar ze hem brachten, om daarna te stellen dat de auto richting Gerak reed en niet kan verklaren hoe hij dat dan wel wist aangezien hij geblinddoekt was. Verzoeker paste zijn verklaringen aan naargelang hem hierover vragen werden gesteld en werd geconfronteerd met onaannemelijkheden in zijn relaas, wat de geloofwaardigheid van de door hem beschreven feiten verder ondermijnt. Voorts komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan speculaties over de redenen waarom zijn broer hem niet zelf kwam halen om hem te dwingen de taliban te vervoegen, die hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft geopperd. Geen van deze verklaringen, met name dat zijn broer het niet zelf wilde doen, niet wilde dat zijn broer fysiek werd bedreigd, dat verzoeker zich makkelijker tegen zijn broer zou kunnen verzetten, kunnen overtuigen en doen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers broer op dat ogenblik reeds had gezegd aan zijn broer en zijn familie dat hij lid was van de taliban en dit ook al tot conflicten met de familie had geleid, zodat uit de door verzoeker geschetste context niet kan worden afgeleid dat er redenen waren voor verzoekers broer om zich terughoudend op te stellen tegenover verzoeker en zijn familie.

Voorts is het weinig aannemelijk dat verzoeker na zijn ontvoering zonder meer zou zijn vrijgelaten door de taliban na twee dagen op basis van zijn belofte om met hen mee te werken nadat hij eerst ook in gevangenschap had geweigerd waarna hij door een hond zou zijn gebeten. Volgens zijn verklaringen zouden de taliban hebben gezegd dat zij hem zouden komen halen maar werd niet gespecificeerd wanneer dat zou zijn. Het lijkt weinig geloofwaardig dat de taliban zou genoeg nemen met verzoekers belofte om mee te werken om hem te laten gaan als hun doel zou geweest zijn om verzoeker in te lijven

en hem zo te straffen voor het feit dat hij aan zijn broer zou gezegd hebben dat hij voor het leger wou gaan werken. Dat zij wisten dat zij hem niet voor altijd konden vasthouden temeer nu hij zijn toestemming had gegeven en wisten dat zij hem op een bepaald ogenblik moesten vrijlaten, zoals hij in het verzoekschrift betoogt, is geen plausibele verklaring voor het feit dat hij na twee dagen zou zijn vrijgelaten. Verzoeker had zowel aan zijn broers alsook initieel aan zijn ontvoerders duidelijk te kennen gegeven dat hij niet wilde meewerken met hen. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban na al de moeite die zij zich zouden hebben getroost om verzoeker te ontvoeren hem lieten gaan in de wetenschap dat hij daardoor op de vlucht zou kunnen slaan. Bijgevolg maakt verzoeker de omstandigheden van zijn ontvoering door de taliban en zijn vrijlating niet aannemelijk. De vaststelling dat verzoeker initieel niet verwees naar het verstrekken van informatie als opdracht voor de taliban tijdens het persoonlijk onderhoud terwijl hij dit had verklaard bij de DVZ, acht de Raad in deze een overtollig motief, gelet op het voorgaande, zodat verzoekers betoog dat hij dit wel degelijk bedoelde toen hij verwees naar het feit dat hij moest vechten en werken voor de taliban, niet tot een andere conclusie kan leiden. In zoverre uit het hoger besproken attest blijkt dat verzoeker een aantal littekens heeft die hij volgens het attest toeschrijft aan een hondenbeet, werd hierboven reeds vastgesteld dat zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over hoe en wanneer hij deze letsels heeft opgelopen niet overeenstemmen met zijn verklaringen zoals genoteerd door zijn arts. In de mate dat kan worden aangenomen dat verzoeker letsels heeft opgelopen, maakt hij evenwel de omstandigheden waarin hij gewond raakte en de reden voor de toegebrachte letsels niet aannemelijk.

Verder verklaarde verzoeker geen weet te hebben van jongens uit zijn dorp die in het verleden werden meegenomen door de taliban om hen te vervoegen en dat hij recent had vernomen dat zijn twee jongere broers, die respectievelijk ongeveer 22 en 20 jaar oud waren in februari 2022, een *“beetje last hebben van mijn oudste broer maar voor de rest goed gezond”* en dat ze *“gevraagd worden om voor de groepering te werken”* (notities PO, p. 12), maar na de machtsovername door de taliban niet bedreigd zijn (notities PO, p. 21). Verzoeker betoogt dat hij niet wist of dit andere mensen was overkomen en niet verklaarde dat hij de eerste was, zoals onterecht wordt gesteld in de bestreden beslissing en wijst erop dat de taliban steeds beginnen met jongeren uit te nodigen om zich bij hen aan te sluiten en dat het feit dat zij nog geen problemen kenden niet betekent dat zij in de toekomst geen problemen zullen kennen. De Raad is evenwel niet overtuigd door verzoekers betoog inzake de situatie van zijn twee jongere broers. Uit de landeninformatie blijkt inderdaad dat de rekrutering door de taliban in beginsel gebeurde door het trachten overtuigen van personen en jonge mannen en dat uitzonderlijk werd overgegaan tot gedwongen rekrutering, zoals hierboven reeds uiteengezet. *In casu* beweert verzoeker evenwel dat hijzelf enkele dagen voor zijn vertrek wel het voorwerp was van een gedwongen rekrutering door middel van ontvoering en dat zijn dispuut met zijn broer die zelf bij de taliban was de aanleiding daartoe was geweest. De vaststelling dat verzoekers beide jongere broers, die op het ogenblik van zijn vertrek ongeveer 20 en 18 jaar oud waren op dat ogenblik en dus een geschikte leeftijd hadden bereikt om de taliban te vervoegen, blijkbaar ongemoeid werden gelaten door hun oudste broer die lid zou geweest zijn van de taliban, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Er kan immers redelijkerwijze aangenomen worden dat in de door verzoeker geschetste omstandigheden ook zij door hun oudste broer zouden zijn aangesproken om zich aan te sluiten, zeker nu verzoeker dit zou geweigerd hebben en om die reden het land zou hebben verlaten. Dat dit pas lang na verzoekers vertrek en na de machtsovername door de taliban zou zijn gebeurd, is dan ook weinig geloofwaardig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden problemen met zijn broer en de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan.

5.4. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omdat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden aangezien hij al twee jaar in Europa verblijft en gezien hij zich niet op de traditionele Afghaanse wijze kleedt, geen baard heeft, zijn haar een modern snit heeft en hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores.

5.4.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem

blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels

uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu is verzoeker een gezonde man van 30 jaar die op 28 jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en sinds december 2020 in België verblijft. Door louter te verwijzen naar landenrapporten en de duur van zijn verblijf in België en te poneren dat hij zich casual kleedt en een westerse stijl heeft maakt verzoeker niet aannemelijk dat bij hem sprake is van daadwerkelijke verwestering in de zin dat hij zich opvattingen, overtuigingen of meningen eigen heeft gemaakt die indruisen tegen regels, wetten gebruiken en normen zoals vormgegeven door de taliban of als iemand die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Evenmin brengt verzoeker voldoende concrete elementen bij op basis waarvan kan worden besloten dat hij op basis van zijn activiteiten en traject in België zou kunnen worden beschouwd als iemand die verwesterd is of die de religieuze, morele en sociale normen in het buitenland heeft geschonden. Verzoeker verklaart ter terechtzitting bij de Katoennatie te hebben gewerkt in het verleden en actueel in een groenten-en fruitbedrijf. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker hiervan geen enkel stuk bij brengt, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee niet aannemelijk maakt dat of hoe hij omwille van deze activiteiten in Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd of als iemand die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoekers bewering dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd is onvoldoende geconcretiseerd. Verzoeker was al volwassen en gevormd naar Afghaanse tradities en gebruiken toen hij zijn land van herkomst verliet.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als afvallige gezien te worden bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij in zijn

individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds verwijst naar informatie die van voor de machtsovername dateert en anderzijds verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als onderzocht is in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt

voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

UNAMA registreerde voor de periode 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 een totaal van 3 774 burgerslachtoffers, waarvan 1 095 doden en 2 679 gewonden als gevolg van IED's (2 814 burgerslachtoffers), "*explosive remnants of war*" (639 burgerslachtoffers) en "*targeted killings*" (148 burgerslachtoffers). De meerderheid van de slachtoffers als gevolg van IED's viel in het kader van aanslagen door ISKP (1 701) maar 1 095 slachtoffers vielen als gevolg van IED aanvallen die nooit werden opgeëist of waarvoor UNAMA geen verantwoordelijke actor kon identificeren (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", 15 August 2021 – 30 May 2023, p. 5-6). Het gaat om een significante daling van het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan sinds de machtsovername in vergelijking met de vorige jaren.

Hoewel een daling van het aantal zelfmoordaanslagen in deze verslagperiode werd genoteerd, werd geen evenredige daling van burgerslachtoffers door zelfmoordaanslagen vastgesteld.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktya. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden

vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker brengt geen actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Dat er ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de taliban nog steeds geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen, zoals verzoeker betoogt wordt niet betwist en met de beperkingen bij het verzamelen van informatie wordt in bovenstaande analyse terdege rekening gehouden. Door louter te stellen, onder verwijzing naar de UNHCR “*Guidance Note*” van februari 2022 en het EASO rapport “*Afghanistan security situation: country of origin information report*” van januari 2022, dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie niet stabiel is, toont verzoeker niet aan dat hij, in Afghanistan of in zijn regio van herkomst Paktya, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt de Raad vast dat ook de UNHCR “*Guidance Note*” de daling van het willekeurig geweld na de machtsovername door de taliban bevestigt en dat bezorgdheid wordt geuit over het doelgericht geweld. Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds verwijst naar informatie die van voor de machtsovername dateert en anderzijds verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als onderzocht is in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen. Ook waar verzoeker verwerende partij aanbeveelt om een Fact Finding Mission naar Afghanistan te organiseren en daarvoor een methodologie suggereert, kan de Raad slechts vaststellen dat hij met dergelijk pleidooi evenmin aantoonst dat er heden in Afghanistan en in Paktya sprake is van een dermate hoog niveau van willekeurig geweld dat elke burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico in zijn hoofde verhogen dat hij als gevolg van het willekeurig geweld in Paktya een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te

worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

K. POLLET